

Concentrate duhovnicesti de la PARINTELE PORFIRIE (†2 decembrie 1991): “Hristos nu vrea langa El oameni grosolani, ci delicati...”

Postat de [admin](#) pe 02 Dec 2010 la 07:36 am | Categori: ["Concentrate" duhovnicesti](#), [Credinta in familie](#), [Cum ne iubeste Dumnezeu nostru](#), [Parinti si invatatori](#), [Pocainta](#), [Rugaciunea \(Cum sa ne rugam?\)](#), [Sfintii - prietenii lui Dumnezeu, prietenii nostri](#) [Print](#)

- **“Cand te inhata satana si te apasa, sa nu ramai nemiscat, asa cum raman unii ce devin melancolici si cad pe ganduri ore intregi, ca si cand i-ar preocupa probleme importante, desi nu e vorba despre asa ceva, ci pur si simplu sunt robiti de satana. Sa fii pregatit sa reactionezi, sa te opui, sa respingi asediul satanei, asa cum pe un om pe care il prind raufacatorii si-l blocheaza, face o miscare brusca si, dand din maini il impinge, scapa din strangerea lor si se indreapta spre alta directie, spre Hristos, care il elibereaza”.**
- **“Zadarnicie e tot ce iei din egoism. Vesnicie este tot ce dai din iubire. Iar cea mai generoasa vesnicie este sa primesti cu iubire, pentru a darui bucuria reciprocitatii aceluia ce ti se ofera cu iubire”.**
- **“Cand te rogi pentru un om pe care il muncesc patimi pacatoase, sa nu i-o spui, fiindca diavolul va afla si va ridica indarjire in sufletul tau si astfel rugaciunea ta nu va da rod. Sa te rogi pentru acel om in taina, si astfel rugaciunea ta il va ajuta”.**

- “Sa nu te necajesti, mai, niciodata. Hristos a inviat ca sa ne dea multa iubire si bucurie, inca de pe acum. **Asadar, de acum sa incepem sa participam tot mai intens la ziua luminata a Imparatiei iubirii lui Hristos, unde nu se insereaza niciodata**”.
- “**In taina imbratiseaza-ti in inima-ti intreaga obste si intreaga Biserica.** Nu te lupta cu ceilalti, nici nu incerca sa faci sa dispara sau sa corectezi cusururile celuilalt. Iubeste-l asa cum e, cu defectele sale. **Domnul se va ingriji de acestea. Sa-ti sfintesti tacerea, sa nu fie neroditoare**”.
- “**Nu mi-e frica de iad si nu ma gandesc la rai. Ii cer numai Domnului sa fie milostiv cu toata lumea si cu mine**”.
- “- *Cuvioase, spuneti ceva despre viata duhovniceasca.*”

- **Oricine nu se pocaieste, va fi pierdut.**

- *Acesta e un cuvânt greu, cuvioase.*

- Ti-l voi spune inca o data: ***oricine nu se pocaieste va fi pierdut***”.

- “**Mai intai iarta-i pe aceia care te intristeaza**”.
- “**Fii atent, caci trebuie sa ne luptam pana cand ne vom da ultima suflare. Fii cu bagare de seama**”.
- “**Iubiti-l pe Hristos... Hristos este totul, este izvorul vietii.** Toate cele frumoase salasluiesc în Hristos. Iar departe de Hristos, tristetea, melancolia, mânia, supararea, amintirea ranilor ce le-am primit în viata, a greutatilor si a ceasurilor de agonie. **Iubiti-L pe Hristos si sa nu vreti nimic în locul iubirii Lui**”.
- “**Manastire poate fi si casa ta, numai sa vrei. Nu e cu nimic diferita de o manastire. Este de-ajuns sa faci ce-ti spun.** Nu locul face manastirea, ci felul in care vietuiesti. Du-te acum, roaga-te si fii rabdator in toate”.
- “Sa nu incerci sa arunci relele din tine in exterior ci, mai bine, **deschide-ti poarta sufletului spre a primi Lumina care este Hristos, si-atunci se vor risipi si negurile ce s-au instapanit in tine**”.

- “Fii atent cum te nevoiesti. **Nevoieste-te cu smerenie si nu asa cum faci tu, cu incrancenare. Incet-incet fiule, si cu smerenie.** Altminteri pacatuiesti”, imi spunea Bunicutul.
- **“Ascultarea aduce smerenia; smerenia discernamantul; discernamantul aduce vederea cu duhul, iar aceasta din urma aduce inaintevederea”.**
- “Trebuie sa-ti spui mereu acestea: **“Doamne, cei ce se indeparteaza de Tine se pierd”.** Noteaza-ti aceste cuvinte, ca sa le tii minte, **caci sunt pline de inteles”.**
- **“Sa fii bun si ascultator. Sa ai rabdare cu ceilalti, sa nu te necajesti, sa nu fii prea sensibil, sa fii destoinic in munca ta. Sa nu vorbesti la serviciu prea mult despre lucruri religioase, daca nu esti intrebat. Sa fii un exemplu demn de urmat, in drumul spre Hristos”.**
- “Sa mergi la biserica in mod regulat, sa te spovedesti si sa te impartasesti des **si-atunci vei scapa de toata frica si ti se vor tamadui toate ranile sufletesti”.**
- **“Te povatuiesc sa ai mereu dragoste pentru toti. In primul rand dragoste apoi toate celelalte”.**
- **“Cand se revarsa asupra noastra Harul cel dumnezeiesc, rugaciunea noastra devine cu totul curata. Sa te rogi neincetat, zi si noapte, chiar si cand dormi in pat”.**
- **“Nu trebuie sa-i silim pe altii sa mearga la Biserica. Hristos a spus: *Cine vointe, sa-Mi urmeze Mie*”.**
- **“Oricat ai fi de obosit sa nu uiti niciodata, seara inainte de culcare, sa faci rugaciunile de seara”.**
- “Cand citesti Sfanta Scriptura, caci trebuie sa o citesti necontenit spre a te lumina, Vietile Sfintilor sau alte carti bisericesci, **de gasesti o propozitie sau un cuvant ce te-a impresionat, zboveste mai mult in acel loc si vei vedea ca mult te vei folosi”.**
- **“Cand citesti sa incerci sa citesti limpede, astfel incat sa se auda si ultima litera a fiecarui cuvant. La fel sa procedezi si cand canti la biserica sau cand te rogi, fiindca astfel te obisnuiesti sa fii corect si smerit in toate, in cuget, in cuvinte si in fapte”.**
- **“Cand canti, sa canti smerit, fara sa faci grimase, fara sa faci miscari dezordonate si fara sa tot salti psaltirea. Sa privesti mereu spre analog si sa nu discuti cu cel de langa tine. Sa traiesti ceea ce canti, fiindca doar astfel cele cantate se transmit celor adunati in biserica la slujba”.**
- “Cu cat se afla omul mai departe de Dumnezeu, cu atat mai mult este necajit si chinuit de felurite lucruri. **Trebuie sa mergem la duhovnic de fiecare data cand ne chinuie ceva”.**
- **“Sa te spovedesti periodic si temeinic, fiindca, chiar de-ai fi Patriarh, daca nu te spovedesti, nu te mantuiesti”.**
- **“Hristos a inviat! Acesta este cel mai inalt inteles al crestinismului”.**

[sursa: [Manastirea Saraca](#) (selectie personala a cuvintelor)]

***

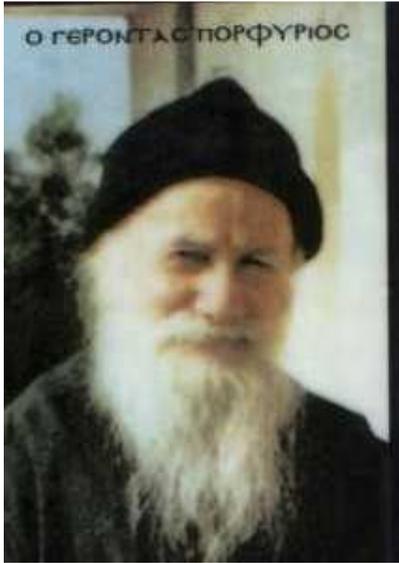

Parintele Porfirie indragea familia, socotind-o una dintre cele mai insemnate forme ale existentei umane. Era incredintat ca nucleul personalitatii umane se cladeste – bine sau rau – in sanul familiei. De aceea, **toata viata a pastorit si a sfatuit nenumarate familii, cu multa dragoste.**

Era interesat indeosebi de relatiile personale profunde stabilite in sanul familiei, intre cei doi sotii. **Credea in rolul deosebit pe care il avea “dialogul iubitor” intre cei doi parinti, in tandretea relatiilor si in exprimarea sensibilitatii dintre sotii.**

De asemenea acorda mare atentie cazurilor unor copii “rataciti”, cum ii numea in chip graitor.

Era vorba despre copii cu diverse probleme psihologice, care erau rezultatul unei atmosfere familiale tensionate din pricina relatiilor agresive dintre parinti. Vorbea despre “copii rataciti”, dar si despre “parinti rataciti”. Spunea ca problemele copiilor apar chiar din faza de sarcina, perioada in care mama copilului nu a avut grija sa traiasca linistit, cu sufletul impacat si in rugaciune. Parintele obisnuia sa spuna: “Mama incepe sa isi educe copilul chiar din clipa in care acesta se afla in pantecele ei, prin trairile sale sufletesti (pedagogie prenatala de imbunatatire)”.

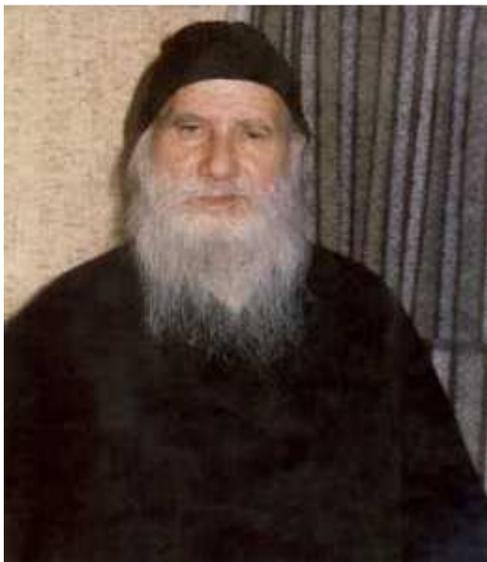
In asemenea cazuri in care copiii aveau probleme de natura organica sau psihologica, **Parintele Porfirie se straduia, cu nesfarsita dragoste ce il caracteriza, sa fie alaturi de familia respectiva. De obicei incepea cu diagnoza problemelor.**

Cazul pe care il descriu in continuare cred ca ne ajuta sa intelegem interesul parintelui si eforturile sale pentru rezolvarea diferitelor probleme. In anul 1988 aveam un student la Facultatea de Teologie, un baiat dragut, demn de afectiune, pe nume Iorgos R., din Mesolonghi. **La un moment dat tanarul a inceput sa-si piarda echilibrul cand mergea. Astfel a inceput sa se manifeste boala de care suferea, o boala grava, distrofia musculara.** Este o boala evolutiva a sistemului muscular, de obicei de natura ereditara, ducand la distrugerea treptata a tesutului muscular. Boala a evoluat lent si incet-incet, Iorgos nu s-a mai putut deplasa decat intr-un scaun cu rotile. Mama tanarului, Irini, si tatal sau erau cei cel duceau la facultate. **Deodata tatal lui Iorgos s-a imbolnavit de cancer la creier si, in scurt timp, a murit. Astfel, toate problemele familiei care, asa cum am aflat mai apoi, erau destul de numeroase, au cazut pe umerii doamnei Irini. Acasa mai avea un copil, pe nume Nectarie, care si el se afla intr-un scaun cu rotile, suferind de aceeasi boala. Cu toate acestea, cand ne-am dus sa ii vizitam, atmosfera ce domnea in casa era una de liniste si de impacare. Locul era tihnit, pe pereti erau agatate icoane, iar cei ai casei, cu surasul lor bland, faceau sa fie si mai simtita prezenta Sfantului Duh. Intr-adevar, acei oameni erau iubiti de Dumnezeu!**

Parintele Porfirie cunostea toata familia si tinea foarte mult atat la doamna Irini, cat si la copii. **Suferea impreuna cu ei si incerca in toate chipurile sa le aline durerea. Noaptea, de obicei pe la orele doua sau trei, adica in ceasurile de adanca singuratate, cand durerea apasa sufletele oamenilor si cand Irini simtea cum isi pierde rabdarea, Parintele Porfirie ii dadea telefon, pentru a o intari.** Doamna Irini ne-a spus ca in clipele de deznadejde, simtea caldura Sfantului Duh revarsandu-se din cuvantul incurajator al parintelui. Bunicutul cunostea foarte bine situatia familiei. Si, chiar cand doamna Irini s-a dus prima oara la sfintia

sa, parintele i-a vorbit despre boala copiilor, descriindu-i cauzele bolii. Dupa procedura de diagnosticare, pe care am descris-o mai sus, adica luandu-i pulsul doamnei Irini, i-a spus: ***“In perioada in care ai fost insarcinata, in casa domnea o atmosfera tensionata. Din pricina ca organismul tau era sensibil la cele tensiuni, embrionul era afectat”***.

Trebuie spus ca doamna Irini s-a dus si in Elvetia la doctori care erau de parere ca era vorba despre modificari ale fatului.

Corecta educare si crestere a copiilor in cadrul familiei detinea un loc insemnat in activitatea Parintelui Porfirie, mai ale cand isi povatuia fiii duhovnicesti. Cand unii parinti il intrebau parintele le spunea:

- Voi purtati intreaga raspundere pentru starea lui. Din pricina relatiilor proaste dintre voi doi, chiar din vremea cand se afla in pantecele maicii sale i-ati provocat toate aceste traume psihice si toate problemele psihologice pe care acum trebuie sa le indure.

De asemenea, Parintele Porfirie spunea adesea:

“Sfintenia parintilor contribuie la mantuirea copiilor. Intr-un singur fel putem face sa nu avem probleme cu copiii nostri, si anume prin sfintenie! Deveniti toti sfinti si nu veti mai avea nici o problema cu copiii vostri... Acest lucru il veti izbandi lesne in momentul in care va veni Harul cel dumnezeiesc. Dar cum vine Harul cel dumnezeiesc? Vine cand ne smerim si ne rugam. Iar rugaciunea trebuie sa fie simpla si curata, caci daca ne rugam cu credinta si rabdare, nu se poate sa nu primim raspuns”.

Referindu-se la metodele si mijloacele pe care parintii ar trebui sa le foloseasca in educarea propriilor copii, Parintele Porfirie, ca un pedagog intelept ce era, spunea:

“Nu va purtati cu copiii in chip silnic. De obicei slabiciunile copiilor isi au izvorul in comportamentul parintilor, care isi silesc copiii, din dragoste desigur, care insa este doar o simpla dragoste omeneasca. Cand vreti sa le spuneti ceva copiilor vostri, spuneti-le prin rugaciunea pe care o faceti. Copiii nu asculta de cele pe care le aud, decat atunci cand ii lumineaza Harul dumnezeiesc. Abia atunci asculta ce vrem sa le spunem. Cand vreti sa-i spuneti ceva copilului vostru, mai bine spuneti-i intai Maicii Domnului, si ea va lucra. Iar

rugaciunea voastra se va face suflare datatoare de viata, **mangaiere duhovniceasca, ce il va cuprinde cu imbratisarea sa, atragandu-l**.

Cuviosul Porfirie credea in valoarea pe care o are rugaciunea in viata duhovniceasca a oamenilor si ii povatuia pe fiii sai duhovnicesti in ce fel sa se roage:

- Sa te rogi simplu de tot, cu smerenie, cu suflet curat fara sa astepti raspunsul lui Dumnezeu, Sa nu-ti trebuiasca sa vezi mana Sa sau chipul Sau sau lumina Sa. Nimic din toate acestea. Doar sa crezi ca in timp ce I te adresezi lui Dumnezeu, chiar vorbești cu Dumnezeu.

Toate aceste povete si indemnuri ale Parintelui Porfirie sunt in deplina concordanta cu teoriile moderne ale psihopedagogiei in ce priveste functia familiei ca sistem psihosocial. In cadrul acestui sistem, relatiile dintre parinti, dinamica si autoreglarea sistemului familial, **rolul pozitiv sau negativ al parintilor, toate acestea afecteaza psihismul fiecarui membru al familiei.** Indeosebi influenteaza universul afectiv al copiilor mici si al adolescentilor, a caror personalitate o marcheaza definitiv emotional, fie cu pecetea vietii daruite si a nadejdii, fie – lucru mai intalnit astazi – cu pecetea deznadejdii, a distrugerii sufletesti si a mortii. Astfel familia se transforma din celula a vietii intr-o vatra a mortii.

Astazi sustinatorii “*terapii familiale*” considera ca pentru a vindeca o anumita persoana, trebuie sa modificam relatiile si atitudinile existente intre membrii familiei acelei persoane, intocmai cum sfatuia si Parintele Porfirie. Si inca, **“pentru a schimba lumea, trebuie sa schimbam familia”** (V. Satir).

Cuviosul Parinte Porfirie nu era doar un invatator al Evangheliei, pedagog al tinerilor si sfatuitor al familiilor luminat de Harul dumnezeiesc. **Era, pe langa toate acestea, o fire sensibila, delicata si poetica. Il misca frumusetea naturii, iubind deopotriva pasarile si florile. Ii placea sa se trezeasca diminetile ca sa priveasca soarele rasarind din mare.** Petrecea mult timp, fie iarna, fie vara, in regiunea Ahladeri, langa Paraclisul Sfantului Antonie, in Evvia. Statea acolo privind marea, in rugaciune si meditatie. Adesea spunea:

“Ieseam in zori de zi, sa privesc Marea Egee si sa-i simt mireasma...”

La fel se plimba in zori un alt sfant, Cuviosul Filotei Zervakos, in Thapsana, in insula Paros.

Referindu-se la fire sa poetica, Parintele Porfirie obisnuia sa spuna:

“Hristos nu vrea langa El oameni grosolani, ci delicati... Sfintii sunt poeti... Intr-adevar, cata poezie este in infatisarea, in invatatura si in lucrarea Domnului nostru Iisus Hristos, pe marea Tiberiadei”.

Si sfatuia: ***“Cititi Psaltirea, caci indulceste sufletul!”***. Alteori isi povatuia fiii duhovnicesti, spunandu-le: ***“Iubiti natura si treziti-va de dimineata ca sa-l vedeti pe soarele-rege ivindu-se purpuriu din valuri”***. De asemenea ii indemna sa stea pe malul marii, cugetand, rugandu-se, ascultand glasurile tainice ale naturii, linistindu-se. Sa faca excursii, sa suie pe munte, sa priveasca cerul instelat, sa se bucure primavara de frumusetea tarinilor, a florilor, a copacilor, si iarna, de zapada. Parintele Porfirie era convins ca acest fel de sensibilitate contribuie la maturizarea duhovniceasca si sufleteasca a omului, fiind inceputul unei comuniuni mai profunde cu Dumnezeu si totodata inceputul unei doxologii inchinate nesfarsitei Sale maretii.

Acest rodnic proces educativ pe care l-am descris mai sus, constituie o minune de neinteles pentru ratiunea umana, fiind o lucrare ce a salvat si a insuflat viata mai ales oamenilor tineri de pretutindeni. Parintele Porfirie vietuia, asa cum am mai spus, in spatiul minunii. **Toata lucrarea sa era o smerita afierosire lui Dumnezeu si semenilor sai.** Toata viata, ca om s-a dat cu totul lui Dumnezeu, cu desavarsita smerenie, ascultare si nesfarsita dragoste. **A fost un parinte al dragostei, care “a chemat” Harul dumnezeiesc prin sfanta sa vietuire, tocmai fiindca traia in chip euharistic durerea, dand slava lui Dumnezeu pentru neputintele pe care le indura.** De aceea Domnul l-a si invrednicit sa traiasca in acest spatiu infinit al minunii si sa fie partas la “innoirea” sufletelor, prin suflarea datoare de viata a Duhului Sfant, prin *“puterea Sfantului Duh, prin care se arata celor vrednici Imparatia lui Dumnezeu”* (Sfantul Grigore Palama, Patrologia Greaca, vol.151).

Incheind aici aceste scurte insemnari, am putea la randu-ne, urmand pilda antropologiei pedagogice a Sfantului Ioan Gura de Aur, sa ajungem la urmatoarea concluzie:

“Acesta este sufletul Cuviosului Parinte Porfirie: iubitor, ocrotitor, aratand mare dragoste si parinteasca bunavointa, biruind iubirea firii si invingand necazurile toate, cu ajutorul Sfantului Duh si al dumnezeiescului Har” (cf. Ioan Gura de Aur, Omilia la II Timotei 3,1: *“Si aceasta sa stii ca in zilele din urma, vor veni zile grele”*, 3, P.G.B. 27, 620).

Sursa: [IV. BATRANUL PORFIRIE – PARINTE DUHOVNICESC SI PEDAGOG](#)

***

[Sfinții zilelor noastre – Marele Părinte Porfirie Kafsokalivitul](#)

Duhovnicescul Părinte Porfirie a adormit întru Domnul în Chilia (Coliba) Sfântului Gheorghe de la Schitul Sfintei Treimi din Kafsokalivia de la Muntele Athos, la orele patru și treizeci dimineața, în ziua de 2 decembrie 1991, în al optzeci și aselea an al vieții sale.

S-a născut la 7 februarie 1906, lângă satul Sfântul Ioan din Karystia (Evia), aproape de Aliveri, din părinți săraci, pe nume Leonidas și Eleni Bairaktari.

Tatăl său, Leonidas, care din pricina sărăciei a fost silit să plece în lume ca să lucreze la canalul Panama, a fost și psalt (cântăreț la biserică) în satul său. Ca psalt, l-a însoțit adesea pe Sfântul Nectarie, fiindu-i ajutor în călătoriile sale.

La Botez, Părintele Porfirie a primit numele de Evanghelios. A fost al patrulea din cei cinci copii ai părinților săi.

A urmat cursurile școlii din sat doar vreme de doi ani și, din pricina sărăciei, a fost nevoit să părăsească școala; astfel, la vârsta de opt ani a început să lucreze micile ogoare deținute de familia sa și să păzească animalele. Pentru a câștiga mai mulți bani, de mic a început să lucreze la minele din zonă și, mai apoi, la niște băcani din Halkida și din Pireu.

Încă de mic, Părintele se dezvoltă foarte repede și, așa cum el însuși povestea, își radea barba de la vârsta de opt ani. De mic era foarte serios, harnic și îngrijit, arătând mult mai mare decât era în realitate.

Citind silabisit viața Sfântului Ioan Kalivitul în timp ce părea oile, dar și pe când lucra la băcănia din Pireu, a simțit o dorință fierbinte de a-l imita. De aceea, a pornit-o în mai multe rânduri spre Muntele Athos dar, din diferite pricini, se întorcea înapoi. **În cele din urmă, pe când avea doisprezece sau paisprezece ani, a pornit, fără a ține seama de părinți, hotărât să ajungă la Sfântul Munte, iar dorința sa s-a împlinit, cu binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos.**

Pronia cea dumnezeiască a iconomisit astfel lucrurile încât a fost primit ca ucenic, în ciuda vârstei sale fragede, de către doi frați împreună nevoitori, evlavioși și plini de virtuți, pe nume Pantelimon și Ioanichie, ce viețuiau în Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia.

I-a îndrăgit de îndată pe cei doi Bătrâni, cu tot entuziasmul inimii sale tinere și s-a supus lor fără gânduri de prisos, ca lui Hristos Însuși și, cu multă râvnă, bunăvoință și smerenie le împlinea tot cuvântul. Singurul lui neplăcut era că nu îl puneau la lucru multă nevoie, despre care, din puținele lucruri pe care ni le-a spus despre acea perioadă, știm că era o nevoie neîncetată, intensă, plină de bucurie și de asprime în același timp. Mergea desculț prin zăpadă, bătând cărări anevoioase. Dormea foarte puțin, întins pe podea, acoperit doar cu o pătură, chiar și pe timpul iernii. Făcea multe metanii, cu trupul gol de la brâu în sus, ca să nu-l fure somnul. Sculpta lemnul, dar lucra și în aer liber, unde aduna lemne și melci, căra pământ cu spinarea de la mari distanțe, fiindcă voiau să facă o mică grădină în părțile stâncoase ale Chiliei Sfântului Gheorghe. Totodată se străduia să aibă atenția îndreptată la citirile și troparele sfintelor slujbe și să le învețe pe de rost. A învățat pe de rost Sfintele Evanghelii în timpul rucodeliei și le repeta întruna, ca să nu-i poată pătrunde în minte nici un gând. Așa cum spunea mai târziu el însuși, în vremea aceea era „*în neconținută mișcare*”.

Principala caracteristică a ascezei sale nu era totuși lupta trupească, ci deplină ascultare înaintea Bătrânilor săi, totală dependență de aceștia, afierosirea sa plină de iubire, încredere și admirație, față de ei, afierosire prin intermediul căreia putea primi în viața sa trăirile Bătrânilor săi. Astfel copilul neștiutor de carte, ce urmasese doar două clase la școala din sat, urmând cu dragoste fierbinte cuvintele cele sfinte despre iubitul nostru Iisus Hristos, a izbutit în doar câțiva ani să învețe toate lucrurile pe care noi nu suntem în stare a le învăța mergând la școală și la universitate ani mulți, dar lipsiți de râvnă, și având la dispoziție cărți și profesori învățați.

Când a sosit clipa, a fost tuns monah și a primit numele de Nichita.

Datorită smereniei sale și a ascultării pe care o făcea, a primit din tinerețe darul de a vedea cu ochii duhovnicești – atunci când lucra Harul cel dumnezeiesc – întâmplări și

fapte din lumea firii, a sufletului și a duhului, fără opreliști temporale sau din partea firii.

A fost îmbrăcat așadar cu putere de Sus și a dobândit daruri mai presus de fire.

Primul semn a fost acela că i-a putut vedea de la mare distanță pe Bătrânii săi, când se întorceau de departe, deși, în locul în care se aflau, nu puteau fi văzuți de nimeni.

Au urmat apoi și altele. Simțurile i s-au sensibilizat foarte mult, iar capacitățile sale umane i s-au dezvoltat foarte puternic. **Auzea și cunoștea graiul păsărilor și al animalelor, pătrunzându-le înșelesul. Simțea mirosurile de la mari distanțe. Recunoștea miresele și compoziția lor, distingând de foarte departe parfumul florilor.**

(...) Niciodată nu i-a trecut prin gând să folosească darurile primite de la Dumnezeu pentru folosul său personal și nicidecum n-a vrut să câștige ceva de pe urma celor care îi erau descoperite de Harul dumnezeiesc.

Ori de câte ori lucra străvederea sa, îi dezvăluia gândurile ascunse ale oamenilor. Cu ajutorul dumnezeiescului Har putea cuprinde în același timp trecutul, prezentul și viitorul, confirmând faptul că Dumnezeu este Atotștiutor și Atotputernic. Știa ce se întâmplă cu toată zidirea, la marginile lumii, în profunzimea sufletului omenesc sau în tainele istoriei. Era un om ce „primea” Harul cel dumnezeiesc ce purcede de la Dumnezeu care, din motive doar de El știute, uneori nu-i dezvăluia chiar totul. În ceea ce ne privește, viața trăită în Har este o mare taină, iar orice vorbă de prisos ar fi o dovadă de prea mare îndrăzneală, dacă ne-am ocupa de subiecte care ne sunt necunoscute. Părintele spunea mereu acest lucru tuturor celor ce socoteau că priceperea sa se datora altor cauze decât dumnezeiescului Har. Repeta adesea: „*Aceasta nu e știință și nu e nici artă. Este HAR*”.

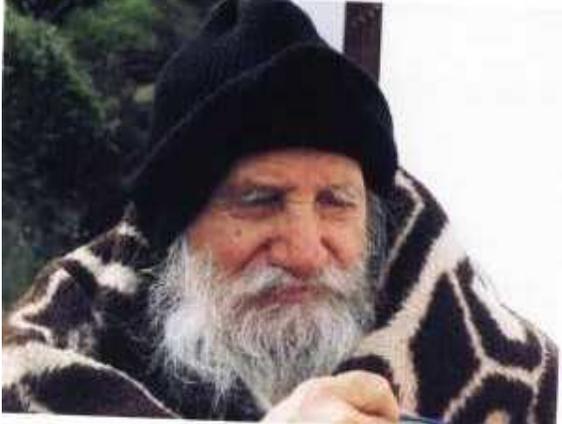
Pe când avea douăzeci de ani, s-a îmbolnăvit de pleurezie și, la porunca Bătrânilor săi, s-a întors în satul părintesc să-și trateze boala. Gândul îi era însă mereu la Sfântul Munte.

S-a întors la Muntele Athos, dar tot urmând porunca Bătrânilor, din pricină că se îmbolnăvisese din nou, s-a așezat la o mănăstire din afara Sfântului Munte, mai precis la Mănăstirea Lefka a Sfântului Haralambie din Evvia, lângă Avlonari.

A fost hirotonit preot la 27 iulie 1927 se către episcopul de Sinai, Porfirie al III-lea, care l-a și numit Porfirie.

După o vreme, Mitropolitul de Karystia din acea vreme, Pantelimon, l-a făcut duhovnic, iar în anul 1938 a fost ridicat la treapta de Arhimandrit.

Până în anul 1940, Bătrânul Porfirie a fost duhovnic în Evvia.

În luna octombrie a anului 1940, în urma cererilor sale, i s-a împlinit dorința de a-i sluji pe cei bolnavi și a fost numit paroh la Policlinica din Atena, aflată lângă Piața Omonia.

A slujit acolo timp de treizeci de ani și, după ieșirea la pensie, încă trei ani. În total a slujit ca paroh treizeci de ani și, pe lângă aceasta, mai era și duhovnic.

În același timp lucra și pentru câștigarea traiului, fiindcă voia să economisească bani pentru a-și întreține părinții și alte rude, dar și pentru a ridica o mănăstire. Din această pricină nu cunoștea odihna. După ce s-a pensionat, a plecat de la policlinică și s-a stabilit la Mănăstirea Sfântului Nicolae din Kallisia, ce se afla pe vechiul Penteli, unde și-a continuat lucrarea de duhovnic.

În afara pleureziei care l-a lovit în tinerețe, la răstimpuri Părintele Porfirie a fost încercat și de alte boli. Pe când se afla la policlinică, s-a îmbolnăvit de rinichi și a fost operat cu mare întârziere, fiindcă lucra neîncetat. De aceea a intrat în comă, iar familia sa a fost înțtinată de medici să îi pregătească înmormântarea. Cu voia Domnului însă, părintele a revenit la viață, în ciuda prognozelor medicale și a continuat să slujească obștea Bisericii. Apoi și-a rupt piciorul. De asemenea, din cauza efortului pe care l-a făcut în vremea când era în satul său, Turkovuni, unde a viețuit ani la rând și unde căra greutăți mari, a făcut o hernie care l-a chinuit până în ultimii ani ai vieții.

În anul 1978 a făcut infarct miocardic. Când și-a revenit, a întemeiat împreună cu câțiva dintre fiii săi duhovnicești Sfânta Mănăstire de maici „*Schimbarea la Față a Mântuitorului*”, după ce a primit trebuincioasa binecuvântare din partea Episcopului Atenei. Mănăstirea trebuia să se afle în Atena dar, din pricina faptului că nu era spațiu îndeajuns, împreună cu câțiva fii duhovnicești a cumpărat câteva terenuri în Malakasa (în Atica), unde au ridicat un metoc al mănăstirii și o Sfântă Biserică, după ce au primit aprobarea legală din partea Bisericii Elene și a Mitropoliilor ei. S-a instalat așadar la acest metoc, unde i-a spovedit pe toți cei care veneau la el.

În timpul cât s-a aflat acolo a fost operat de cataractă și și-a pierdut vederea ochiului stâng, iar mai apoi și pe cea a ochiului drept.

Din cauza efectelor secundare ale unei injecții cu cortizon care i s-a făcut în timpul operației de cataractă, a suferit mai multe hemoragii intestinale și de atunci a îndurat

dureri cumplite. Totuși a continuat să-i primească pe cei ce veneau la el, pe cât îi stătea în putință și să se roage smerit pentru necazurile lor. De aceea s-a învrednicit de multe ori să vadă cu duhovnicească bucurie că Harul cel dumnezeiesc lucra, rezolvând problemele oamenilor.

La început îi povăruia pe oameni cu ușurință, dar mai târziu, din pricina multelor sale boli, doar se ruga pentru ei și foarte rar le dădea sfaturi. Se ruga în tăcere, cu multă dragoste și smerenie pentru toți cei care îi cereau să se roage pentru ei ca să dobândească ajutorul dumnezeiesc.

Pregătindu-se de cele veșnice, la cererea sa, în anul 1984 i s-a dat Chilia Sfântului Gheorghe din Kafsokalivia, unde fusese tuns monah, Chilie care atunci era nelocuită. Acolo a instalat câțiva ucenici, după ce s-a dus el însuși acolo, dar, tot din pricina neputințelor sale, îmi petrecea timpul mai mult la Mănăstirea din Milesi (Oropos).

Când a simțit că i se apropie sfârșitul, s-a spovedit duhovnicului său, care era bătrân și foarte bolnav și a primit iertarea păcatelor. Apoi s-a dus și s-a statornicit în Chilia sa de la Muntele Athos, fiindcă dorea să-și dea obșteșcul sfârșit în mănăstirea metaniei sale, unde își petrecuse viața duhovnicească.

În acel loc aflându-se, după ce i s-a săpat un mormânt adânc, așa cum poruncise, a dictat unuia dintre fiii săi duhovnicești o scrisoare de bun rămas, în care povăruia și îi cerea iertare de la toți fiii săi duhovnicești. Această scrisoare, datată 4 (după calendarul vechi) și 17 (după calendarul nou) iunie 1991 a fost găsită în veșmintele sale de îngropăciune, în ziua adormirii sale, dovadă a necuprinsei și înălțătoarei sale smerenii.

Urmând poruncii sale, moartea sa a fost anunțată după ce a fost înmormântat, tocmai fiindcă nu a voit ca fiii săi duhovnicești să se ostenească, venind la Muntele Athos pentru a asista la înmormântarea sa. Totodată a voit ca înmormântarea să se desfășoare în simplitate și smerenie, avându-i alături doar pe frații săi din Kafsokalivia.

În ultima noapte a vieții sale pământești s-a spovedit și a rostit rugăciunea minții, în timp ce lângă el, ucenicii săi, urmându-i porunca, îi citeau Psalmul 50 și ceilalți psalmi, precum și „*Slujba pentru cei aflați pe patul de moarte*”. Totodată spuneau rugăciunea „*Doamne, Iisuse Hristoase, miluie-te-mă*” până la împlinirea canonului pentru un schimonah.

Ucenicii l-au auzit și optind cu sfintele sale buze, vreme îndelungată. Ultimele cuvinte rostite de cuviosul părinte au fost cuvintele rugăciunii împăratești a lui Iisus Hristos: „*ca toți să fie una*”. După aceea l-au auzit repetând un singur cuvânt, aflat la sfârșitul Noului Testament, mai precis la Sfârșitul Apocalipsei Sfântului Ioan Teologul: „*Vino!*” („*Da, vino, Doamne Iisuse Hristoase!*”).

În cele din urmă Domnul, dulcele Iisus, a venit. Cuviosul suflet al Bătrânului Porfirie i-a părăsit trupul la ora patru și jumătate dimineața, în ziua de 2 decembrie 1991 și s-a îndreptat spre ceruri.

Sfintele sale moarte au fost depuse la Kyriakonul din Kafsokalivia, unde toată ziua părinții au citit, așa cum cere tradiția, toate Evangheliile, iar noaptea au făcut priveghere până la ziuă.

În zorii zilei de 3 decembrie 1991 pământul a acoperit cinstitul trup al cuviosului părinte, în prezența câtorva părinți de la Sfântul Schit din Kafsokalivia. Abia atunci, împlinind dorința Părintelui Porfirie, au vestit moartea sa.

Cât a trăit, Părintele Porfirie i-a primit pe toți. Prin smerita sa chilie au trecut sfinți asceți și criminali păcătoși, creștini ortodocși, dar și oameni de alte culte sau chiar de alte credințe, oameni neînsemnați și mari personalități, bogați și săraci, neștiutori de carte și oameni învățați, mireni și clerici de toate gradele. Fiecărui dintre aceștia i-a oferit iubirea lui Hristos, spre mântuirea sufletului.

Întotdeauna a arătat deplină ascultare față de Biserică și nu făcea nimic fără aprobarea ei. Spunea că este preferabil să greșești, fiind în Biserică, decât să lucrezi în afara ei, fie și cu îndreptărire.

Principala caracteristică a Părintelui Porfirie, în tot timpul vieții sale pământești, a fost deplina sa smerenie. Pe lângă aceasta, dovedea deplină ascultare, iubire fierbinte, răbdare neclintită în dureri cumplite, discernământ înțelept, străvedere limpede. De asemenea, avea o mare sete de cunoaștere, cunoscând o mulțime de subiecte variate, acestea fiind un dar al râvnei sale către Dumnezeu și nu al studiilor sale în lume, aproape inexistente. Avea mare râvnă în tot ce făcea și era foarte harnic. Rugăciunea sa era neîncetată și smerită și, prin urmare, foarte eficientă. **Gândirea sa pur ortodoxă, dar lipsită de fanatism era plină de viață și se interesa de problemele Sfintei Biserici, deși lucrul era aproape necunoscut celorlalți.** Sfaturile sale erau încununat de succes, iar învățăturile sale nenumărate. Slujbele sale erau pline de măreție, iar dimensiunea contribuției sale duhovnicești a fost înută până de curând în taină.

- *Cititi neaparat si:*

[Părintele Porfirie- "Antologie de sfaturi și îndrumări"- cuvinte alese \(Blogul lui Andrei\)](#)

[NE VORBESTE PARINTELE PORFIRIE](#)

- [Cateva secunde VIDEO cu Parintele Porfirie – facand o rugaciune \(molitfa\)](#)
- [AICI – Acatistul Preacuviosului Părinte Porfirie, Noul făcător de minuni](#)

[5 Comentarii »](#)

5 Raspunsuri to "Concentrate duhovnicesti de la PARINTELE PORFIRIE (†2 decembrie 1991): "Hristos nu vrea langa El oameni grosolani, ci delicati..."

1. *pe 02 Dec 2010 la 09:09 [# mihaela](#)*

Ooooo...daaaa...

Am citit multe carti cu si despre Parintele Porfirie....M-a simtit puternic atrasa de sufletul si trairea acestui parinte !..de smerenia !...si de zambetul sau cald...!

Doamne ! iarta-ne...si...ajuta-ne...

Sa avem inima buna ! si...Dreapta Credinta !

2. *pe 02 Dec 2010 la 09:31 [# Cristian](#)*

Frati intru Cuvant,

Astazi 2 Decembrie se pomeneste si trecerea la Domnul a Parintelui Cleopa. Sa nu uitam nici de el.

3. *pe 02 Dec 2010 la 09:59 [# admin](#)*

@ Cristian:

Nu, nu am uitat si vom si posta, cu siguranta. E deja pe sidebar, cu cateva din postarile vechi.

4. *pe 02 Dec 2010 la 12:34 # G*

Un parinte drag sufletului meu caruia ii sunt recunoscatoare si caruia ii inchin din suflet

cateva simple versuri:

Parinte drag si sfant,

Doresc sa-ti impletesc

Din versuri multumire;

Sa-ti spun cat te iubesc!

Caci ajutor imi dai

Cu ale tale sfaturi,

Pe care le citesc

Din cartile din rafturi.

Si nu mi-a fost de-ajuns

Sa gust numai din una,

Fiindca nevoie am

Da sfaturi totdeauna.

Si ori de cate ori

Simt ca iar ma golesc,

Iti sorb cu mult nesat

Cuvantul tau ceresc.

Si astfel ma incarc

Cu dor dumnezeiesc

Si-mi da din nou tarie

Si zbor duhovnicesc.

Smerenia,iubirea,

Erau a tale haine

Ce le-ai purtat cu sine

Ca niste Sfinte Taine.

Blandetea,bunatatea,

Mereu te-au insotit

In drumul catre ceruri

Si-n jur toti te-au iubit!

Deplina ascultare

Si-al tau discernamant

A dus fii catre ceruri

De-aici de pe pamant.

Iar dragostea cu care
In boala ai rabdat,
E pentru mine pilda
Vrednica de urmat.
Esti pentru toti crestinii
Un pom cu roade bune,
Din care cei ce gusta
Fac si ei rod in lume.
Stiu ca in cer parinte,
Cu Domnul locuiesti
Si ca te rogi fierbinte
Acolo unde esti!
Roaga-L si pentru noi,
Cei ce mult te iubim
Ca impreuna-n ceruri
In veci sa locuim! Amin!

5. *pe 02 Dec 2010 la 13:40 # Andreea M*

Mulumiri pentru postare !

Pentru rugaciunile parintelui Porfirie sa ne ajute bunul Dumnezeu !